

פרשת תצוה

והיה פי ראשו בתוכו, שפה יהיה לפיו סביב (כח, לא-לה)

כח הלשון

מעשה נפלא סיפרו חז"ל (מדרש שוחר טוב, לט. ע"ש) מעשה במלך פרס שנטה למות, א"ל הרופאים אין לך רפואה עד שיביאו לך חלב לביאה.

ענה אחד מהם ואמר לו: אם רצונך אלך אני, רק תן לי עשרה עיזים. אמר לעבדיו ונתנו לו.

הלך לגוב אריות והיתה שם לביאה מינקת גוריה, יום ראשון עמד מרחוק והשליך לה עז אחת ואכלתה, יום שני נתקרב לה מעט והשליך אחרת, וכן בכל יום ויום עד שהיה משחק עמה, ולקח מחלבה והלך לו.

כשהיה בחצי הדרך ישן וראה חלום, שהיו כל אבריו מהרסין זה עם זה;

אמרו הרגלים: "אין בכל האברים כמותנו שאם לא היינו אנו הולכין לא היה יכול להביא מן החלב".

ענו הידים: אין כמותנו, שאם לא היינו אנו שחלבנו לא היה עושה דבר.

העינים אמרו: אנו למעלה מן הכל, שאם לא היינו מראים לו את הדרך לא היה נעשה.

ענה הלב ואמר: אני למעלה מן הכל, שאלמלא לא נתתי לו העצה לא הועיל כלום.

ענה הלשון ואמר להם "אם לא הייתי אני מה הייתם עושים".

ענו לו כל האיברים וא"ל: לא יראתך להדמות אלינו, ואת סגורה ונתונה במקום חשך ואפילה, ועוד שאין בך עצם כשאר כל האיברים,

ענה הלשון ואמר, היום תאמרו שאני מלך ושליט עליכם!

שמע האיש את הדברים האלה ונתפחד והקיץ משנתו והלך לדרכו, והגיע למקום ונכנס אצל המלך ואמר לו, הא לך חלב כְּלָבִיא (היינו כלבה), מיד קצף וצוה לתלותו, וכשהיה הולך ליצלב היו כל האיברים בוכין, אמר להם הלשון, הלא אמרתי שאין בכם ממש, אם אני מציל אתכם תודו לי שאני מלך עליכם?

אמרו לו: הן!

מיד אמר הלשון השיבוני אצל המלך.

והשיבוהו. אמר לו: למה צוית לתלותי, זו תורה וזו שכרה. אמר לו, הבאת חלב כְּלָבִיא לקרב מיתתי, אמר לו ומה איכפת לך ויהא לך רפואה ממנו, ועוד גם כן כי "לביאה" קורין אותה "כלביא", לקחו ממנו ונסוהו, ונמצא חלב לביאה, אמרו לו, כל האיברים עכשיו אנו מודים לך שאתה אמרת האמת.

ע"כ. וע"ז אמר המדרש (שם; משלי יח, כא) "מות וחיים ביד הלשון".

פרשת תצוה

עוד מובא (ע"י פלא יועץ מע' אמת) שרשע אחד ביקש עצה מהחכם לחזור בתשובה, כי לא מצליח בה, אמר לו, תהא דובר אמת ולא שקר, והנה פעם יצא לגנוב ובדרך פגשו אדם א"ל להיכן הולך, ונתבייש וחזר בו וכו'. ע"ש. הרי לך מעלת האומר אמת, ומובא בספרים שכל הרגיל לדבר רק אמת, אפילו חלומותיו צודקים ואמיתיים, ובכתבי האריז"ל (שער רוח"ק דף יא) כתב כל מי שישב יום בלי דיבור חול יזכה להשגה ולחכמה.
(וע"ע שם דף ו: ובשער היחודים דף ז).

והנה הלב רָמַז בו שם הוי"ה והפה רומז לאדנות. וע"ז אומר הזוהר, שצריך לשלב שם הוי"ה ואדנות כלומר פיו וליבו שוין. והנה גם השומר פיו אזי ניצול מכעס. וכל השומר פיו בקדושתו, אזי כל דבריו וברכותיו מתקיימות. ואשרי השומר פיו ולשונו.

וזה הרמז: "ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת, והיה פי ראשו בתוכו" - בתוך הלב, שפיו וליבו שוין. שפה יהיה לפיו סביב - "שפה" גימטריא "שכינה", שהשכינה הקדושה שורה על פיו. אבל בתנאי "כפי תחרא יהיה לו לא יקרע" - שלא יפתח פיו כפתח קרוע ח"ו. ואז "ונשמע קולו" - לפני הקב"ה בתפילותיו ובברכותיו, ה' יזכנו.

מקור: הרב אלעזר רז שליט"א